

บทสรุปผู้บริหาร

ทิศทางการจัดสวัสดิการสังคมที่เหมาะสมสำหรับคนเร่ร่อน

การศึกษาเรื่อง “ทิศทางการจัดสวัสดิการสังคมที่เหมาะสมสำหรับคนเร่ร่อน” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสถานการณ์ ปัญหา ความต้องการโอกาสการเข้าถึงสวัสดิการสังคมของคนเร่ร่อน รวมถึงการนำเสนอทิศทางการจัดสวัสดิการสังคมต่อหน่วยงานภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง การศึกษานี้เป็นการวิจัยประยุกต์ (Applied Research) ศึกษาโดยใช้วิธีการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) ประยุกต์ใช้ทั้งวิธีการเชิงปริมาณ (Quantitative Method) และวิธีการเชิงคุณภาพ (Qualitative Method) และใช้เทคนิคการวิจัยกรณีศึกษา คณะผู้วิจัยจึงได้กำหนดขอบเขตการวิจัย ดังนี้

นิยามความหมาย “คนเร่ร่อน” หมายถึง กลุ่มคนไร้ที่พึ่งตามประกาศคณะกรรมการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง เรื่องกำหนดประเภทหรือลักษณะของบุคคลที่อยู่ในสภาวะยากลำบากและไม่อาจพึ่งพาบุคคลอื่นได้ ด้วยนิยามความหมายดังกล่าว ทำให้คนเร่ร่อนมีลักษณะของการเป็นคนไร้ที่พึ่งร่วมอยู่ด้วย ซึ่งในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จะยึดเอานิยามความหมาย คนไร้ที่พึ่งตามมาตรา 3 ของ พ.ร.บ.การคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง ที่กำหนดนิยาม “คนไร้ที่พึ่ง” ว่า หมายถึง บุคคลซึ่งไร้ที่อยู่อาศัยและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ และให้รวมถึงบุคคลที่อยู่ในสภาวะยากลำบากและไม่อาจพึ่งพาบุคคลอื่นได้ ทั้งนี้ ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ขอบเขตด้านพื้นที่เป็นการศึกษาหน่วยงานทั้งภาครัฐและเอกชนที่ให้บริการเกี่ยวกับส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนเร่ร่อน และการคุ้มครองดูแลคนไร้ที่พึ่ง โดยในส่วนของหน่วยงานภาครัฐประกอบด้วย

- สถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง 11 แห่ง
- ศูนย์คุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง 99 แห่ง ซึ่งจำแนกเป็น ศูนย์คุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง 36 แห่งศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาทักษะชีวิต 3 แห่ง ศูนย์ปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาคูหาการขอทานและไร้ที่พึ่ง 1 แห่ง นิคมสร้างตนเอง 43 แห่ง และศูนย์พัฒนา (และสงเคราะห์) ขาวเขา 16 แห่ง

ในกรณีของหน่วยงานองค์กรภาคีที่ร่วมให้บริการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนไร้ที่พึ่งทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน เป็นการศึกษาในระดับพื้นที่ (Area Based) เชิงรายกรณีหรือการวิจัยกรณีศึกษา (Case Study Research) ถึงหน่วยงาน องค์กรที่มีการดำเนินการที่น่าสนใจเกี่ยวกับการส่งเสริมคุณภาพชีวิตคนเร่ร่อนและคนไร้ที่พึ่ง ซึ่งในวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการศึกษาจำแนกตามพื้นที่เขตสำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 1-12

ผลการวิจัยสามารถสรุปได้ดังนี้

1. สถานการณ์และปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนไร้ที่พึ่ง

- สัดส่วนระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลกับผู้ให้บริการไม่สอดคล้องกัน ทำให้การดูแลไม่มีคุณภาพเพียงพอ
- หน่วยงานไม่สามารถจำหน่ายผู้ให้บริการได้ทันกับปริมาณการรับเข้า ทำให้เกิดภาวะล้นเกินกำลังการรองรับของหน่วยงานในการดูแลและให้บริการคนไร้ที่พึ่ง
- คนไร้ที่พึ่งมีปัญหาและความต้องการที่หลากหลาย หากแต่บริการที่จัดขึ้น ไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการได้อย่างเพียงพอและเหมาะสมตรงกับกลุ่มเป้าหมาย รวมถึงรูปแบบการให้บริการเป็นการจัดบริการที่ยังคงมีข้อจำกัดในเรื่องความหลากหลาย
- การทับซ้อนของกลุ่มเป้าหมายที่มาใช้บริการหน่วยงาน กล่าวคือภาระงานของสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งจะต้องให้บริการกลุ่มเป้าหมายภายใต้พระราชบัญญัติทั้งหมดจำนวน 3 พระราชบัญญัติ คือ (1) พระราชบัญญัติคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง พ.ศ.2557 (2) พระราชบัญญัติขอทาน พ.ศ.2484 (3) พระราชบัญญัติสุขภาพจิต พ.ศ.2551 ซึ่งกลุ่มเป้าหมายในแต่ละพระราชบัญญัติมีสภาพปัญหาที่แตกต่างกัน ระบบการให้บริการก็แตกต่างกัน
- สถานการณ์และปัญหาที่เกิดขึ้นกับคนในสังคม โดยเฉพาะกลุ่มเสี่ยงต่อการไร้ที่พึ่งในปัจจุบันมีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งจากสภาพปัญหาบุคคลทั้งร่างกายและจิตใจ สภาพแวดล้อมจากครอบครัว เศรษฐกิจ สังคม ฯลฯ ดังปรากฏในลักษณะคนเร่ร่อน ไร้บ้าน ใช้ชีวิตในพื้นที่สาธารณะ กลุ่มคนดังกล่าวเป็นกลุ่มเสี่ยงที่มีโอกาสตกเป็นคนไร้ที่พึ่ง เนื่องจากภาวะด้อยโอกาสทางสังคมและถูกตัดออกจากสังคมที่ชัดเจน และอาจกลายเป็นคนไร้ที่พึ่งหากไม่มีมาตรการใดๆ รองรับ
- ความเป็นกลุ่มเสี่ยงอาจเกิดขึ้นได้ทั้งกับเด็ก คนหนุ่มสาว ผู้ใหญ่ หรือครอบครัวใดที่ไม่มีความมั่นคงในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเข้าถึงสวัสดิการและบริการทางสังคมอย่างเหมาะสม

2. โอกาสและปัญหาการเข้าถึงสวัสดิการสังคมของภาครัฐ

- อุปสรรคสำคัญในการคุ้มครองและพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไร้ที่พึ่ง คือ ผู้ใช้บริการในสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับความพิการ มีอาการเจ็บป่วยเรื้อรัง อีกทั้งมีภาวะอาการทางจิตหรือเป็นผู้ป่วยโรคจิตเภท
- ปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการทำงานด้านการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งของหน่วยงาน พบว่าปัญหาหลักในการทำงานด้านการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งของหน่วยงานคือบุคลากรเจ้าหน้าที่มีจำนวนน้อยไม่เพียงพอต่อ

สัดส่วนการให้บริการคนไร้ที่พึ่ง ไม่มีประสบการณ์ ขาดความรู้ ความชำนาญ ที่สำคัญคือไม่ทราบสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องผู้ใช้บริการ

- สภาพความพร้อมของหน่วยงาน กรณีศูนย์คุ้มครองคนไร้ที่พึ่งจะประสบปัญหาด้านบุคลากรที่ขาดความรู้ความสามารถ ทักษะในการให้บริการ อันเนื่องมาจากการปรับเปลี่ยนภารกิจ บทบาทหน้าที่ทำให้ยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับพระราชบัญญัติการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง บุคลากรที่ปฏิบัติหน้าที่มีจำนวนน้อย โครงสร้างของหน่วยงานยังไม่เอื้อต่อการให้บริการไม่ว่าจะเป็นความเพียงพอของสถานที่ สถานที่คับแคบ ไม่เหมาะสมที่จะรองรับการเข้าพักอาศัยค้างคืนของคนไร้ที่พึ่ง

- สภาพความพร้อมของหน่วยงาน กรณีของสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง พบว่า ปัญหาที่สำคัญของสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งคือจำนวนบุคลากรไม่เพียงพอในการรองรับการทำงานกับผู้ใช้บริการคนไร้ที่พึ่งที่มีจำนวนมาก ทั้งที่เข้าบริการด้วยตนเองโดยตรง หรือกรณีการประสานส่งต่อจากหน่วยงานอื่น (สถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งยึดถือหลักการไม่ปฏิเสธผู้ใช้บริการ) ซึ่งจำนวนผู้ใช้บริการที่มีจำนวนมากนอกจากจะส่งผลการให้บริการของเจ้าหน้าที่ที่อาจไม่ทั่วถึงแล้ว ยังอาจส่งผลต่อการจัดสรรงบประมาณและค่าใช้จ่าย การจัดกิจกรรมในการฟื้นฟู ดูแล พัฒนาผู้ใช้บริการอีกด้วย

- หน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่คุ้มครองคนไร้ที่พึ่งไม่ว่าจะเป็นสถานคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง ศูนย์คุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง และศูนย์คุ้มครองคนไร้ที่พึ่งในกลุ่มศูนย์ส่งเสริมและพัฒนาทักษะชีวิต ต่างประสบปัญหาในลักษณะเดียวกัน คือยังไม่มีความพร้อมต่อการให้บริการด้วยข้อจำกัด 1. ด้านบุคลากร 2. ด้านงบประมาณ 3. ด้านสถานที่ 4. ด้านทรัพยากรที่เกี่ยวข้อง และ 5. ด้านการทำงานและการให้บริการ

- หน่วยงานและองค์กรภาคีเครือข่ายในพื้นที่ ตลอดจนการจัดบริการ ความพร้อมของชุมชนและหน่วยงานระดับท้องถิ่น การส่งเสริมและการประชาสัมพันธ์ของหน่วยงาน ความร่วมมือจากหน่วยงานภาคีเครือข่าย โดยในด้านต่างๆที่กล่าวมา ยังคงเห็นได้ว่าหน่วยงานและองค์กรในแต่ละพื้นที่ยังไม่มีความพร้อมสำหรับการช่วยเหลือและจัดสวัสดิการแก่คนไร้ที่พึ่ง จากการลงพื้นที่เก็บรวบรวมข้อมูลที่ทำให้พบความไม่พร้อมของการร่วมมือระหว่างหน่วยงานและชุมชน อันทำให้คนไร้ที่พึ่งยังคงมีปัญหาในการเข้าถึงบริการและการไม่รู้รู้เกี่ยวกับสิทธิและบริการด้านสวัสดิการที่เหมาะสมสำหรับคนไร้ที่พึ่ง

- ปัญหาเกี่ยวกับการประสานส่งต่อระหว่างหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ความไม่พร้อมในด้านสถานที่ในการให้บริการที่เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหาความต้องการของผู้ใช้บริการ

3. ทิศทางการจัดสวัสดิการสังคมต่อหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง

- เป้าหมายสำคัญในการทำงานด้านการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งคือการส่งเสริมคนไร้ที่พึ่งให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น มีคุณภาพชีวิตที่ดี หัวใจสำคัญของการทำงานอยู่ที่เจ้าหน้าที่ที่ต้องส่งเสริมการเข้าถึงสิทธิที่เหมาะสมของคนไร้ที่พึ่ง เงื่อนไขที่สำคัญคือจำเป็นที่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานต้องมีความรู้เรื่องสิทธิและกฎหมายที่เกี่ยวข้องในการทำงานกับคนไร้ที่พึ่ง

- การทำงานด้านการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งที่มีความเชื่อมโยงตั้งแต่ระดับครอบครัวและญาติที่ต้องมีความรู้ ความเข้าใจ และยอมรับคนไร้ที่พึ่ง ระดับชุมชนคือ ชุมชนจำเป็นต้องมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการดูแล และคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งคนไร้ที่พึ่ง การป้องกันและเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยงต่อการเป็นคนไร้ที่พึ่ง

ข้อเสนอแนะเพื่อการจัดสวัสดิการที่เหมาะสม

• ด้านการป้องกันกลุ่มเสี่ยง

1. ควรส่งเสริมบทบาทของหน่วยงานระดับพื้นที่ชุมชน องค์กรภาคีเครือข่ายให้มีบทบาทในการป้องกันและเฝ้าระวังการตกเป็นคนไร้ที่พึ่งผ่านการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งตามตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง พ.ศ.2557

2. ควรเสริมสร้างความเข้าใจตั้งแต่ระดับครอบครัว ชุมชน และการมีส่วนร่วมของชุมชนในการดูแลคนไร้ที่พึ่ง โดยมุ่งเน้นบทบาทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) อาสาสมัครพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (อพม.) อาสาสมัครสาธารณสุข (อสม.) และอาสาสมัครผู้สูงอายุ (อผส.) ในการทำหน้าที่เป็นเครือข่ายเฝ้าระวังกลุ่มเสี่ยง

3. การส่งเสริมอาชีพให้กับครอบครัวผู้มีรายได้น้อย ร่วมกับการสร้างความร่วมมือกับผู้ประกอบการภาคธุรกิจเอกชนเพื่อการสร้างงาน สร้างอาชีพ ซึ่งเป็นเงื่อนไขสำคัญที่จะทำให้คนไร้ที่พึ่งสามารถหลุดพ้นจากการไร้ที่พึ่งอันเนื่องมาจากการพึ่งตนเองได้จากการมีอาชีพมีงานทำและมีรายได้ที่มั่นคง

4. สร้างเครือข่ายชุมชนโดยสนับสนุนบทบาทการทำงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามมาตรา 16 และมาตรา 17 แห่งพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนกระจายอำนาจให้แก่ อปท. 2542 (พ.ร.บ. กระจายอำนาจ) ที่กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ในการสังคมสงเคราะห์ และการส่งเสริมดูแลคุณภาพชีวิตผู้ด้อยโอกาส โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างศูนย์พักพิงชั่วคราวในชุมชนในกรณีคนเร่ร่อนไร้ที่พึ่ง

- ด้านการขับเคลื่อนนโยบาย ประกอบด้วย

- การสร้างความร่วมมือและการขับเคลื่อนในระดับนโยบายระหว่างหน่วยงาน โดยเน้นที่บทบาทของคณะกรรมการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งแห่งชาติ
- การสร้างความร่วมมือระดับท้องถิ่น (MOU) โดยเน้นบทบาทของคณะกรรมการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งระดับจังหวัด
- การสร้างข้อตกลงระหว่างหน่วยงาน (MOA) เช่น โรงพยาบาลในการให้บริการคนไร้ที่พึ่งแบบช่องทางพิเศษ (Fast Track)
- การส่งเสริมการมีส่วนร่วมของหน่วยงานเครือข่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรทางศาสนา โรงพยาบาล มูลนิธิ หรือกลุ่มอาสาสมัคร/ จิตอาสาเพื่อสังคม และการพัฒนาอาสาสมัคร แกนนำ/ ผู้นำชุมชน

5.2 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

5.2.1 ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

5.2.1.1 คณะกรรมการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งแห่งชาติและคณะกรรมการคุ้มครองคนไร้ที่พึ่งระดับจังหวัดจำเป็นต้องขับเคลื่อนงานทั้งระดับนโยบายและงานระดับพื้นที่ และส่งเสริมการเชื่อมโยงงานด้านนโยบายสู่การปฏิบัติในระดับพื้นที่

5.2.1.2 ควรมีแผนหรือแนวทางการพัฒนาศักยภาพบุคลากรเจ้าหน้าที่ทั้งระบบที่ชัดเจน (Career Path) มุ่งสู่การทำงานที่มีความเป็นมืออาชีพ (Professional) มีระบบการบริหารจัดการที่เอื้อต่อการทำงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการพัฒนาศักยภาพบุคลากรเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานให้มีความรู้ ความเข้าใจ และส่งเสริมสวัสดิการที่เหมาะสมสำหรับบุคลากรและเจ้าหน้าที่เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน

5.2.2 ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติ

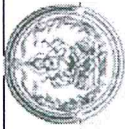
5.2.2.1 ควรมีการส่งเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ การพัฒนาศักยภาพหน่วยงานภาคีองค์กรเครือข่ายเพื่อให้เกิดเป้าหมายการทำงานทั้งการทำงานของหน่วยงานและการทำงานร่วมกัน โดยหน่วยงาน พม. ทำหน้าที่เป็นผู้อำนวยการเรียนรู้และส่งเสริมบทบาทและศักยภาพการทำงานของหน่วยงาน

5.2.2.2 สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนทางวิชาการ (สสว.) ในฐานะหน่วยงานสนับสนุนทางวิชาการระดับพื้นที่ควรมีบทบาทในการสร้างกระบวนการเรียนรู้และเป็นผู้นำทางวิชาการด้านการพัฒนาสังคมและส่งเสริมคุณภาพชีวิต

5.2.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

5.2.3.1 ควรมีการวิจัยและพัฒนาบทบาทของครอบครัวและชุมชนในการคุ้มครองกลุ่มเสี่ยงและการดูแลคนไร้ที่พึ่ง

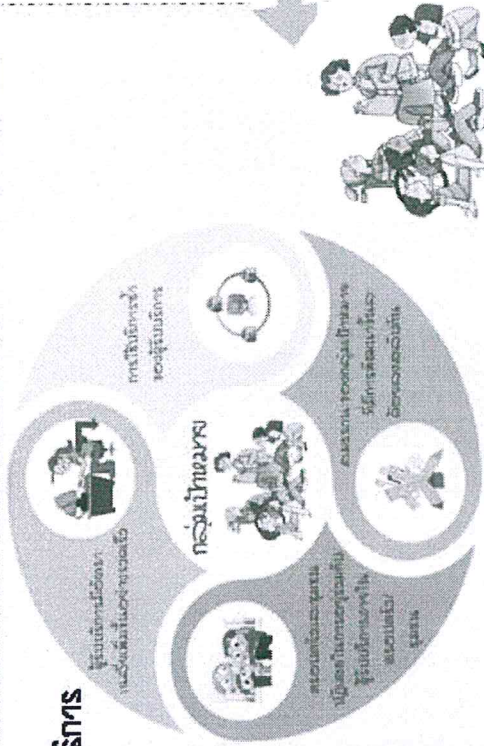
5.2.3.2 ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการจัดทำระบบฐานข้อมูลคนไร้ที่พึ่งและกลุ่มเสี่ยงต่อการเป็นคนไร้ที่พึ่งเพื่อตอบสนองต่อการบรรลุเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ.การคุ้มครองคนไร้ที่พึ่ง พ.ศ.2557

การศึกษา “ทิศทางทางการจัดสวัสดิการสังคมที่เหมาะสมสำหรับคนเร่ร่อน

รูปแบบการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับคนเร่ร่อน

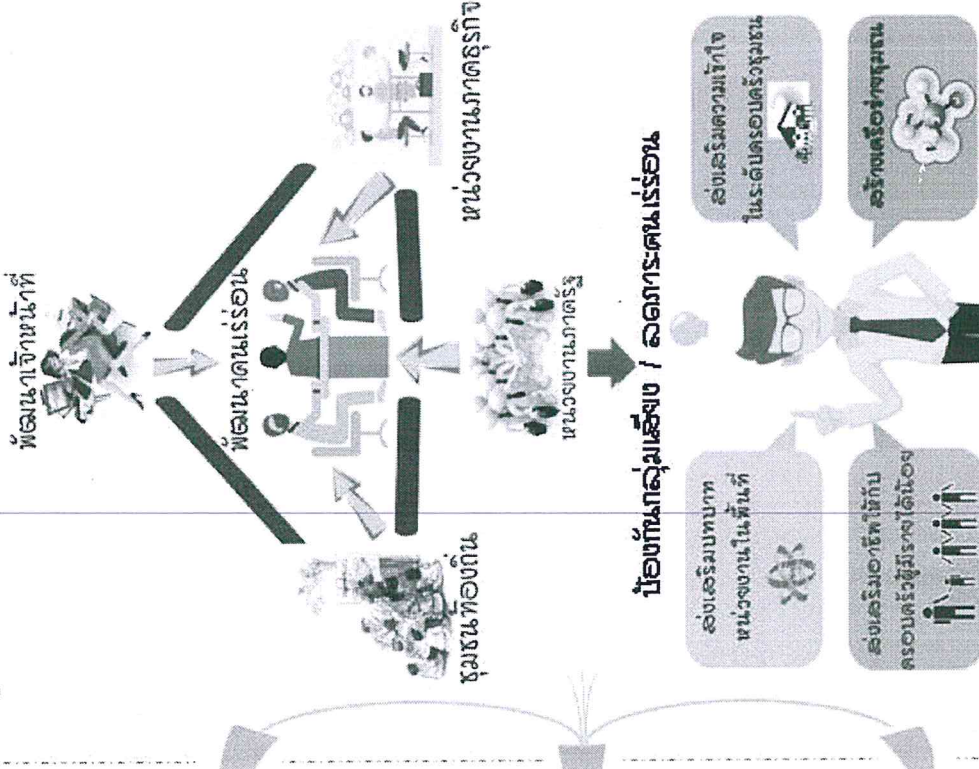
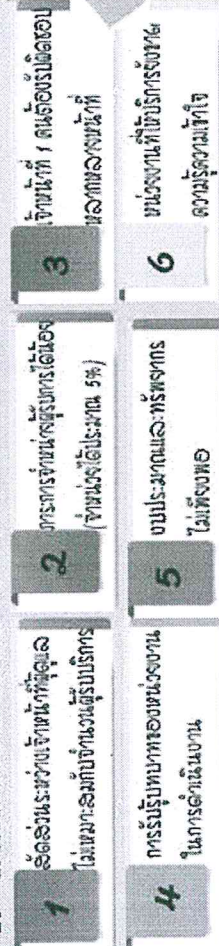
1. ด้านผู้รับบริการ

2. ด้านการใช้บริการ

3. ด้านหน่วยงานให้บริการ

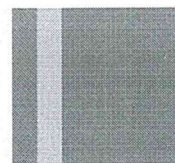

สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 2

สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 2 เขต 48 ถนนพหลโยธิน กรุงเทพมหานคร 10200 โทร 0-2059 8892 โทร 0-2059 8877 โทรสาร 0-2059 8854 E-mail: info@ssn-2.go.th, ๑๓๓๓, 1๓๓๒, ๑๓๓๑, ๑๓๓๐

รายงานการวิจัย

ทิศทางการจัดสวัสดิการสังคมที่เหมาะสมแก่คนเร่ร่อน

คณะผู้ดำเนินการวิจัย

คณะที่ปรึกษาโครงการ

ผศ.ดร.ไพรัช บวรสมพงษ์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
นายพณณันท์ เหลืองไพบูลย์ ผู้อำนวยการสำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 2

คณะผู้วิจัย

นางสาวพรนิภา อ่อนเกิด	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 1
นางสาวปิริยา เลิศมงคลนาม	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 2
นางสาวสุกัญญา คัดคำ	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 3
นางสาวพีรภาว ลิปนวิสัย	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 4
นางสาวอารยา จำโนสูง	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 5
นางสาวกิริติกา กิรติพงษ์ไพศาล	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 6
นายสมศักดิ์ ศรีนามโหม่ง	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 7
นางสาวภัทรภร พลอยสีงาม	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 8
นางสาววลัยลักษณ์ จันทร์สวัสดิ์	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 9
นางพรพรรณ อุดมวัฒนานันท์	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 10
นางสาวพวงทิพย์ พูลสวัสดิ์	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 11
นางสาวนพรัตน์ กอวัฒนากุล	สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 12

พิมพ์ที่ บริษัท เฮงเจริญพันธ์ จำกัด

ปีที่พิมพ์ 2559

จัดพิมพ์และเผยแพร่ สำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ 2
สำนักงานปลัดกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์
กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

แผนปฏิบัติการโครงการศึกษาวิจัยทิศทางการจัดสวัสดิการสังคมที่เหมาะสมแก่คนเร่ร่อน

ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๙

ลักษณะโครงการ ☒ สิ้นสุดใน ๑ ปี

ต่อเนื่อง ☐

แผนงาน : ส่งเสริมการวิจัยและพัฒนา โครงการวิจัยเพื่อพัฒนางานด้านสังคมและความมั่นคงมนุษย์ กิจกรรมศึกษาวิจัยเพื่อการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ งบรายจ่ายอื่น
วัตถุประสงค์ของโครงการ : ๑) เพื่อศึกษาสถานการณ์ ปัญหา และความต้องการของคนเร่ร่อนในปัจจุบัน ๒) เพื่อศึกษาโอกาสและปัญหาการเข้าถึงสวัสดิการสังคมของภาครัฐ

๓) เพื่อนำเสนอทิศทางการจัดสวัสดิการสังคมต่อหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง

ผู้รับผิดชอบหลัก : กลุ่มอำนวยการและส่งเสริมการบูรณาการงานของสำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ ๑ – ๑๒ และสำนักงานส่งเสริมและสนับสนุนวิชาการ ๒ (ในฐานะเจ้าภาพ)

ผู้ร่วมรับผิดชอบ : เป็นโครงการที่ดำเนินการพร้อมกันทั้ง ๑๒ สสว.

กิจกรรม(หน่วยนับ)	ระยะดำเนินการ(๑ตุลาคม ๒๕๕๘ – ๓๐กันยายน ๒๕๕๙)												งบประมาณ (บาท)	ตัวชี้วัด (KPI)	ระดับ
	ปี														
	ต.ค.	พ.ย.	ธ.ค.	ม.ค.	ก.พ.	มี.ค.	เม.ย.	พ.ค.	มิ.ย.	ก.ค.	ส.ค.	ก.ย.			
๑. ประชุมเตรียมการร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาฯ		↔	↔										-	ระดับความสำเร็จในการเก็บข้อมูล	ระดับความสำเร็จของการกำหนดนโยบาย พรบ. ที่เกี่ยวกับคนเร่ร่อน
๒. ประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อแจ้งวิธีการดำเนินงานโครงการฯ			↔										๒๕๐,๐๐๐		
๓. ประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อสร้างเครื่องมือและวางแผนการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ				↔									๑๐๐,๐๐๐		
๔. ตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย (Tool)				↔									๑๐,๐๐๐		
๕. ลงพื้นที่เก็บข้อมูลเชิงปริมาณกับผู้ใช้ชีวิตในพื้นที่สาธารณะ (แบบสอบถาม)					↔								๕๐,๐๐๐		
๖. ประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณและสร้างเครื่องมือพร้อมทั้งวางแผนการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ						↔							๒๐๐,๐๐๐		
๗. ลงพื้นที่เก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ (สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ							↔						๘๐,๐๐๐		
หน่วยงานภาครัฐ และภาคเอกชน)								↔					๒๐๐,๐๐๐		
๘. ประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ									↔				๑๘๔,๑๐๐		
๙. ประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อพิจารณาร่างรายงานการวิจัย										↔			๓๐๐,๐๐๐		
๑๐. การประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อนำเสนอและเผยแพร่ผลการศึกษา											↔				

ทิศทางการจัดสวัสดิการสังคมแก่คนเร่ร่อน (เวทวิพากษ์)																			
๑๑. จัดทำรูปแบบรายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์																		๗๐,๐๐๐	

หมายเหตุ : ค่าใช้จ่ายเป็นการประมาณการ อาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ และกิจกรรมที่ ๒ – ๑๐ ดำเนินการร่วมกันทั้ง ๑๒ สสว.

รายละเอียดงบประมาณค่าใช้จ่าย รวมทั้งสิ้น ๑,๔๘๔,๑๐๐.- บาท ผู้รับผิดชอบ : นางสาวพริยา เลิศมงคลนาม (สสว.๒)